1770 նոյ. ին "Մովսէս ոմն կարգաւոր միտեալ ի աղանդս այլազգեաց", շատերը լեզուագարեցուց, կարծելով թէ Գրիգորն է պատճառ (153)։ Սոյն ուրացեալ Մովսէսին դէմ ոտանաւոր մը գրած է "Բանասէր տիրացու Մինաս, ի ծնէ կոյր, ի կարգէ մուրացողաց" (Սարգ. դպ.)։ Նոյն տարին Պոլիս կը գտնուէր Տօ-Տօ անուն Սեբաստացի կարապետ վարդապետն, առաջնորդն Սեպուհոյ լերին, "այր սոպո եւ անձոռնի", որմէ շատ կրեց (154)։ Այս կարապետ վ. կը գրէ Ղղեամ-ալթայ մէկ ձեռագրին յիշատակարանին մէջ. "Թուին ՌՄԻԲ (= 1773) յուլիս 23, ես մեղապարտ կարապետ վ. երկրէն Սեբաստիոյ, աւելածու սուրբ Լուսաւորչայ գերեզմանին, որ ի լեառն Սեպուհոյ, Ստամպօլու Գրիգոր պատրիարքն աքսորս առաքեաց զիս ի ծովապատ անապատն Լիմայ" (Հ. Ս. Էփրիկեան "Բազմավէպ" 1898 էջ 515)։ 1772ին "Թոխաթցի Տէր-Առաքել օղլու կոչեցեալ Ցարուքիւն եպիսկոպոսն, ատեցեալն եւ բանադրեալն ի Սիմէոն կաթողիկոսէ", Պոլիս եկաւ, որմէ շատ վիշտ կրեց Գրիգոր (154)։ 1772ին Յակոբ Պատրիարքին աշակերտը պետրոս վ. Ստամպօլցի մեռաւ, եւ ժառանգները դատ բերին Պատրիարքին դէմ (154)։ Նմանապէս Խալուցի Մանուէլ երէցն ալ իր երբեմն գործակատար Ակնցի Աբրահամ իր վրայ այլեւայլ ամբաստանութիւններ բերին, եւ թէպէտ Մանուէլ աքսորուած էր Յակոբ Պատրիարքէն, սակայն Գրիգորի ժամանակ Պոլիս եկած էր, եւ Սիմոն ամիրայի ստիպեր է զԳրի-